

L'estructura industrial de les comarques gironines abans de la crisi econòmica

per
**FRANCESC
FERRER I GIRONÈS**

A finals de 1973, la crisi mundial de l'energia i de les primeres matèries, comença a incidir a les nostres comarques, però es pot dir que el sector industrial no va iniciar la pèrdua del ritme productiu fins al primer trimestre de 1974.

Per això, entenem interessant de dissenyar l'estructura productiva del nostre sector secundari durant 1973, per conèixer el seu volum, la seva morfologia, la seva evolució sectorial i en definitiva les seves necessitats, abans d'afrontar l'estagnació, i fins i tot, reculada en alguns sub-sectors, que s'han produït en l'activitat durant el període del 1974 al 1977.

Per altra banda, és interessant de conèixer la situació industrial en el 1973, abans de començar de forma efectiva la crisi econòmica perquè si considerem que el cicle conjuntural iniciat en els primers anys dels seixantes, on es va començar un increment continuat de la producció industrial, té el punt crític a finals del 1973, i per tant, aquest és el moment on es trenca també l'equilibri cíclic d'aquesta època de forta producció que va des del 1960 a 1973, ens mostra les cotes més altes a què ha arribat l'activitat manufacturera de les nostres comarques, i ens dibuixa la nostra capacitat de producció industrial en plena expansió.

Serà en els anys següents, que la crisi frenarà les expectatives per causa de la influència sobre les nostres comarques de la crisi mundial, la taxa d'inflació galopant, la contracció del crèdit, i les consegüents debilitats en la demanda i en el consum en general. Aquesta desaccelerantització portarà a una acumulació de stocks, i fins i tot, en algun sector a l'atur obrer, i en general a una estagnació en l'ocupació, deguda a l'estabilització productiva.

Si a tot això afegim la crisi política i social, que trenca l'optimisme de les expectatives econòmiques, ens fa de l'any 1973, un exercici prou complet i brillant, per mesurar les nostres forces productives, i avaluar-ne l'exacta importància del sector manufacturer dintre de la nostra vida.

1.1. Estructura productiva sectorial

La morfologia productiva de la nostra «província» ha tingut en la darrera dècada dels seixantes, veritables transformacions com es pot veure en el quadre següent que presentem, amb percentatges del Valor Afegit Net (Producció neta), amb que participa cada sector en el total provincial.

**EVOLUCIO DE L'ESTRUCTURA PRODUCTIVA
SECTORIAL DE LES COMARQUES GIRONINES EN LA
DECADA DELS SEIXANTES**

Any	Primari	Secundari	Terciari
1960	21'0	37'0	42'0
1962	22'3	42'2	35'5
1946	16'2	39'7	44'1
1967	12'1	37'4	50'5
1969	15'7	37'6	46'7
1971	11'7	37'9	50'4
1973	9'5	38'1	52'2

Font: Renta Nacional de España y su distribución provincial. Banco de Bilbao.

Com es pot veure, el sector industrial és el que més estabilitat ha tingut durant la dècada. L'agricultura és la que ha perdut més importància relativa, la qual ha recollit el sector serveis, especialment comerç, turisme, etc. Queda palesat doncs que el sector industrial en la dècada dels seixantes no ha perdut importància relativa, i continuava mantenint l'equilibri productiu.

De totes maneres sobre aquest punt, cal tenir present la teoria de Hollis B. Chenery i Lance Taylor, sobre països que hagin sobrepasat els 500 \$ de la renda per càpita, i els quals tinguin una població inferior als 15 milions d'habitants, per la qual es demostra que la participació del sector industrial no supera gairebé mai el 35 % o 40 % del Producte Nacional Brut (1).

Salvant doncs totes les distàncies, i considerant que la «provincia» no és precisament un ens suficient per a una anàlisi completa, aquesta teoria cal tenir-la en compte per entendre que a partir d'uns determinats nivells l'exclusiva producció industrial, no és suficient per al benestar general, i això ens afecta a nosaltres, sobretot si pensem que a la «provincia» de Girona hi concurren diferents circumstàncies en el període 1960/73 com per exemple: inapreciable atur forçós; alta taxa d'ocupació del 47'36 % que era dels més alts de tot l'Estat; manca de mà d'obra exedentària a l'agricultura; gran transcendència del sub-sector ramader; salaris més alts en els treballs forestals que a la indústria; vital importància del turisme i totes les indústries del lleure conseqüents; etcètera, etc., que fan difícil, o més ben dit no abonen la industrialització com a principal font de riquesa.

1.2. Valors absoluts de la producció industrial

Apart del que acabem d'examinar anteriorment, no n'hi ha prou per conèixer l'exacta situació de la indústria, saber la seva importància relativa dintre de l'economia provincial, sinó que cal examinar sobretot la seva producció

absoluta en xifres totals, i si la seva evolució en una sèrie temporal expressa una tendència de creixença igual o superior al total català i espanyol.

Ens ajudarà doncs a conèixer aquesta magnitud el quadre que hem elaborat, per comparar el ritme d'expansió de la indústria gironina amb el del total estatal.

**EVOLUCIO DE LA PRODUCCIO INDUSTRIAL A LA
PROVINCIA DE GIRONA COMPARADA AMB EL TOTAL
ESTATAL SEGONS EL VALOR AFEGIT NET A LA
DECADA DELS SEIXANTES**

	Girona Millions Pts. constants 71	% increment	Espanya Millions Ptes. constants 71	% increment
1960	5.518		358.147	
1962	8.877	60 %	442.685	23'6 %
1964	10.696	20 %	558.067	26'—%
1967	10.776	0'75%	627.321	12'4 %
1969	12.375	14'84%	761.346	21'—%
1971	14.188	14'6 %	854.623	12'—%
1973	17.306	21'97%	1.055.456	23'49%

Font: Elaboració pròpia. De «Renta Nacional» del Banc de Bilbao.

En aquest aspecte tampoc la creixença gironina no ha estat inferior al conjunt de l'Estat, ja que, examinant el període 1960 al 1973, podem comprovar que han existit les variacions amittjanades anuals següents:

Comarques gironines	15'25 %
Conjunt de l'Estat Espanyol	15'25 %

Per altra banda, el creixement que el III Pla de Desenvolupament preveu en els «senyals d'alerta», per a la producció industrial, es considerava normal en una variació anyal entre el 6 i 12 %, mòdul que Girona fins i tot l'ha superat durant el cicle econòmic que estudiem.

Igualment en l'estudi «Desarrollo Económico de Cataluña 1967-70» del Banc Urquijo, i dirigit per Trias Fargas, el valor afegit brut projectat per Catalunya (sense Barcelona), tot i essent en taxes anuals acumulatives era de l'11'24 %, i per Catalunya (amb Barcelona) era del 9'32 %.

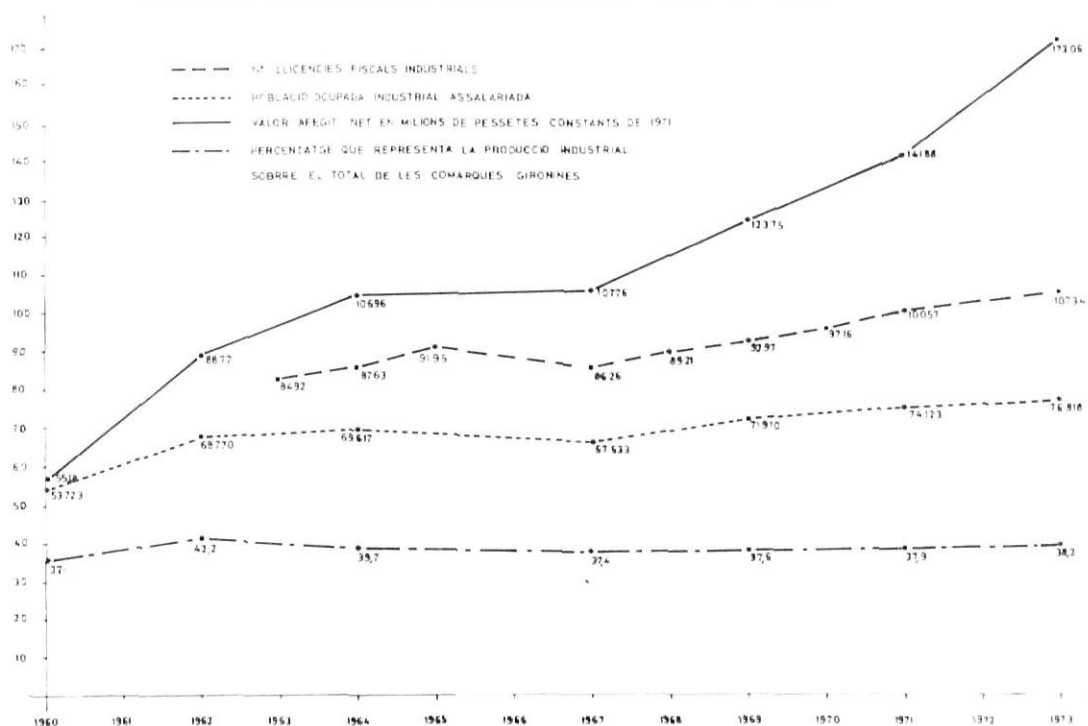
Per tant, podem afirmar també aquí que el creixement relatiu de la producció industrial gironina, ha estat superior al que ha observat el conjunt estatal en igual període, i que les taxes de creixement cauen planament dintre dels mòduls normals de la planificació econòmica.

Aquest percentatge de creixement, per altra banda, és un coeficient fort, però normal, si recordem que estàvem al llindar del desenvolupament en el 1960.

En iniciar la dècada dels seixantes la nostra renda per càpita era només de 361 \$, per la qual causa tot just iniciàvem l'arrencada del desenvolupament, i per això l'alta taxa de creixement anyal ha estat possible, ja que un cop

(1) Banca Catalana, Publicación de Información Económica núm. 31.

GRAFIC DE L'EVOLUCIO DE DIFERENTES MAGNITUDS INDUSTRIALS DE LES COMARQUES GIRONINES, DE 1960 A 1973

s'arriba a cotes altes de producció, no es poden mantenir taxes ràpides de creixement (2), considerant-se només realitzable en l'etapa dels 500 \$ de renda per càpita, cosa que nosaltres vàrem aconseguir pels anys de 1962 a 1964.

1.3. Anàlisi sectorial

Si bé hem trobat que la indústria gironina, considerada globalment, té una participació adequada en la renda provincial i ha seguit una evolució paral·lela a l'economia estatal, caldria aprofundir més per trobar en quins sectors i grups industrials s'ha seguit un creixement normal.

La font principal de dades per aquesta qüestió és el Banc de Bilbao, a través dels seus estudis periòdics sobre la «Renta Nacional y su distribució provincial».

Per tal de poder-ho analitzar, hem elaborat aquest Quadre comparatiu entre la producció de 1962 i la de 1973.

EVOLUCIÓ DE LA PRODUCCIÓ INDUSTRIAL PER SECTORS A LES COMARQUES GIRONINES (VALOR AFEGIT BRUT) DURANT EL CICLE ECONOMIC DELS SEIXANTES. PTS. CONSTANTS 1971

Sectors	1973	1962	% variació anyal
Tèxtil	3.855	2.528	4'37
Edificació i Obres Pub.	3.455	1.561	10'10
Alimentació i begudes	2.376	866	14'53
Metallurgia	2.142	899	11'52
Fusta i Suro	1.716	1.054	5'23
Químiques	1.652	1.385	1'60
Paper i arts gràfiques	1.160	310	22'84
Aigua, gas i electricitat	981	311	17'95
Cuio, calçat i confec.	792	386	8'76
Ceràmica, vidre, ciment	610	234	13'39
Mineria	234	114	8'77
Total	18.973	9.648	8'05

Font: Elaboració pròpia, a partir de «Renta Nacional» del Banc de Bilbao.

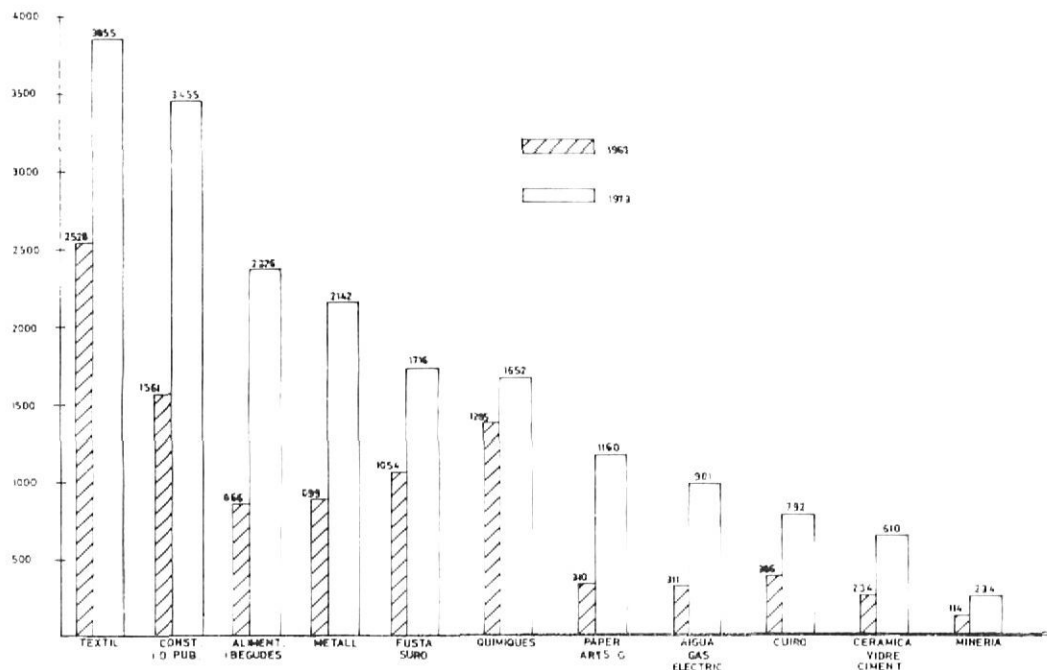
De l'observació d'aquest quadre es pot deduir que els sub-sectors més dinàmics han estat durant aquest cicle econòmic, els següents:

- paper, premsa i arts gràfiques
- aigua, gas i electricitat

els quals han tingut un increment superior a la mitjana de les comarques gironines.

(2) Vegi's «Análisis Comparado de Indicadores Sociales y Políticos», Bruce M. Russet. Euramérica, S. A., Madrid, 1968, p. 377.

EVOLUCIO DE LA PRODUCCIO INDUSTRIAL A LES COMARQUES GIRONINES EN EL CICLE ECONOMIC DE 1962 A 1973 (valor afegit brut en milions de pts. constants de 1971)

Indústries tèxtils a tota la província, a la fotografia una de molt important a Salt.

Els sub-sectors amb creixement important han estat: Alimentació i begudes; Ceràmica, vidre i ciment; Metall i Edificació i Obres Públiques.

Cal observar que els sectors més tradicionals a les nostres comarques, i els quals alguns hi varen iniciar la revolució industrial han quedat estagnats: Suro i Fusta; Tèxtil i Química.

1.4. La productivitat a la indústria

Hem cregut oportú també examinar la productivitat que ofereix la nostra estructura industrial a partir del nombre de persones ocupades.

Per obtenir aquesta taxa de la productivitat, s'ha calculat els mils de pessetes que en cada sector es produeixen de valor afegit brut, per cada persona ocupada en aquell grup.

PRODUCTIVITAT PER PERSONA OCUPADA SECTORIAL COMPARADA AMB LA MITJANA ESTATAL A 1973 (en mils de pessetes)

	Girona	Espanya
Mineria	354	345
Edificació i Obres Públiques	177	176
Aigua, Gas i Electricitat	839	982
Alimentació i begudes	282	260
Tèxtil	298	279
Cuio, Calçat, Confecció	243	246
Paper, Premsa, Arts Gràfiques	497	389
Fusta i Suro	213	214
Químiques	450	529
Ceràmica, Vidre, Ciment	252	331
Metall bàsic	337	522
Metall transformació	225	293
Total	264	291

Font: Renta Nacional de España y su distribución provincial 1973, Banco de Bilbao.

Queda palès que en conjunt el sector secundari, no obté la productivitat mitjana de l'Estat.

Ara bé, els sub-sectors amb més divergència negativa són dos: Activitats metàl·liques bàsiques, i Aigua, Gas i Electricitat, els quals tampoc són branques determinants dintre de l'estructura industrial de Girona.

Segueixen amb manca de productivitat per persona ocupada, Química; Ceràmica i Ciment i transformats metàl·lics.

Les branques amb més productivitat per persona, són: Paper i Arts gràfiques; Alimentació i Begudes i Tèxtil.

1.5. Futur de la industrialització

Després d'haver examinat els problemes que afecten el sector secundari avui, cal albirar l'horitzó que hom preveu. La millor manera de poder projectar el futur, considerem que és a partir de les inversions productives que s'han fet, les quals seran les que no solament han de donar ocupació, sinó que també seran

una autèntica base i ferma plataforma per al nostre desenvolupament econòmic.

INVERSIÓ INDUSTRIAL A LES COMARQUES GIRONINES SUPERIOR A UN MILIÓ DE PESSETES (milions de pessetes corrents)

	1969	1970	1971	1972	1973
En noves indústries	246	156	284	573	960
En ampliacions	1.053	508	321	1.387	997
Total	1.299	664	605	1.960	1.958

Font: De Catalunya, Cambres de Comerç, Memòries Econòmiques.

Encara que aquestes xifres només englobin les inversions superiors a un milió, són prou indicatives, en primer lloc per conèixer la relació que guarden amb el V.A.B. del sector industrial, després pel que representen dintre de la inversió total de Catalunya.

Sobre el primer punt, considerant que les xifres examinades només representen la meitat de la inversió real (per no constar-hi alguns sectors i les inversions inferiors al milió) (3). En el període examinat de 1969-1973, podem afirmar que l'inversió industrial només va representar un 18 % del valor afegit brut del sector, quin coeficient cal estimar-lo migrat, si pensem que hom va planificar una inversió del 25 % del V.A.B. que s'obtingués en el període dels seixantes (4) i el percentatge que es considera normal és també del 25 % en una economia en desenrotllament (5).

Quant a la comparació de la inversió productiva feta a la província respecte al total del Principat, només cal observar el quadre següent:

PERCENTATGE D'INVERSIÓ A GIRONA RESPECTE AL TOTAL DE CATALUNYA ENTRE NOVES INDÚSTRIES I AMPLIACIONS

1969	13'1 %
1970	7'1 %
1971	6'2 %
1972	7'8 %

Font: Memòria Econòmica de Catalunya, Cambres de Comerç.

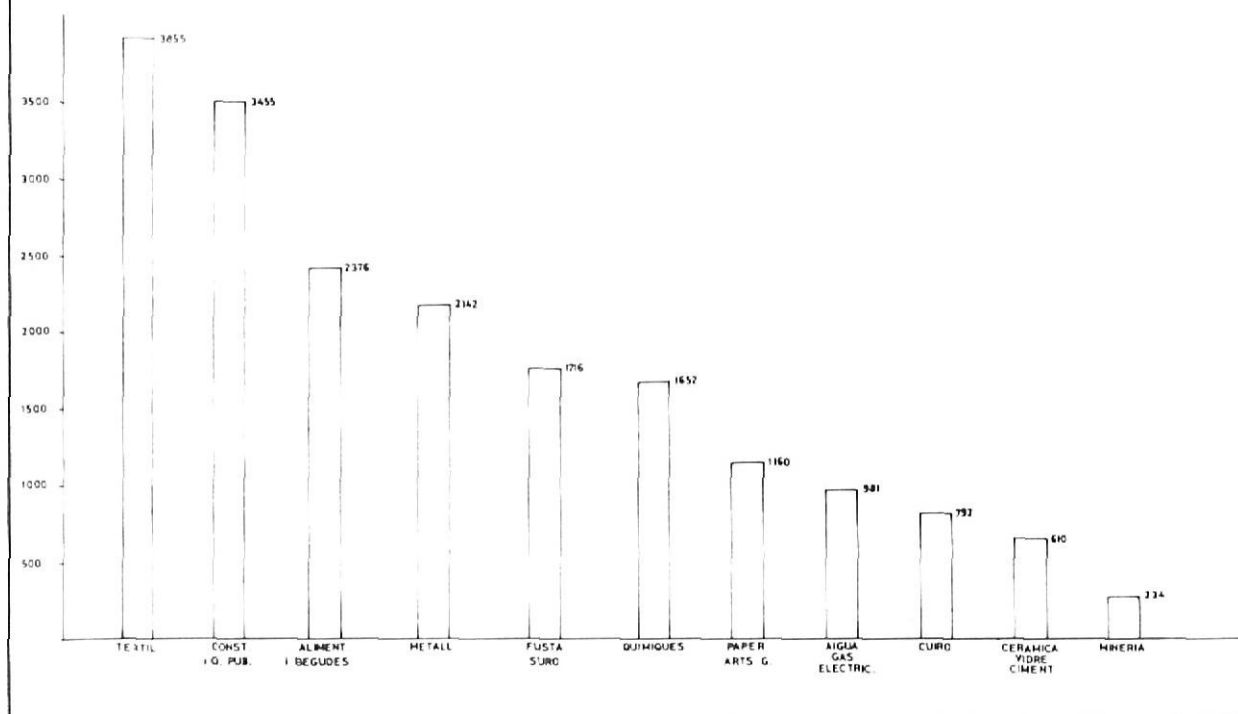
Si considerem que a la província de Girona, sobre el total català en població representa el 8 %, en població activa el 9 %, i en producció neta el 7'94 %, podem afirmar que les inversions fetes en el darrers anys no guarden correlació amb el nostre pes productiu i són insuficients per poder remuntar l'actual estagnació de la nostra indústria fabril.

(3) Aquesta proporció s'ha calculat a partir de l'estimació feta de la inversió real per Memòria Econòmica de Catalunya, 1971 i 1972.

(4) Banc Urquijo, Desarrollo Económico de Cataluña, 1967-70.

(5) J. TINBERGEN, Planificación del Desarrollo. Ed. Guadarrama.

ESTRUCTURA DE LA PRODUCCIO INDUSTRIAL A LES COMARQUES GIRONINES
SEGONS EL VALOR AFEGIT BRUT DE 1973 (en milions de pessetes constants de 1971)

Observant només les noves empreses instal·lades i els llocs de treball creats, podem sostenir que les comarques menys afavorides durant el període de 1964 a 1972, en funció de la seva població han estat per ordre decreixent: Baix Empordà, Gironès, Ripollès, Alt Empordà, etcètera.

De fet les inversions industrials realitzades en el 1973, 1974 i 1975 varen seguir una tendència de devallada, respecte a 1972, fins arribar al 1976, que es va observar el punt més baix d'aquest darrer lustre (6), podent afirmar que l'actual situació és preocupant després d'aquesta continua estagnació i reculada en el 1976.

1.6. Població Activa

L'evolució de la població ocupada en el sector secundari en el cicle econòmic del 1960 al 1973, ha estat d'un increment constant, i molt

(6) Vegi's «Informe sobre Inversiones Realizadas en la Provincia en 1976». Cambra Oficial de Comerç i Indústria. Girona.

similar al que ha representat l'augment de la seva producció.

EVOLUCIO DE LA POBLACIO ACTIVA INDUSTRIAL A LES COMARQUES GIRONINES DEL 1960 AL 1973

	Treballador per compte d'altri	Empresaris i autònoms	Total
1960	53.723	—	—
1962	68.770	9.094	77.864
1964	69.617	10.645	80.262
1967	67.533	10.505	78.038
1969	71.910	11.992	83.902
1971	74.123	12.002	86.125
1973	76.818	9.798	86.616

Font: Renta Nacional de España. Banco de Bilbao.

El desaccelarament productiu que en el 1967 es va observar (7) queda reflectit perfectament en la població ocupada i també en la producció obtinguda com hem vist abans.

Aquesta població activa ocupada a l'indústria, malgrat tot té una importància relativa

(7). Boletín Estadístico Coyuntural. Cámara Comercio de Barcelona, núms. 21, 22 y 23.

superior a la que té el V.A.B. sobre el total de les comarques gironines, i això malgrat indicar la falta de productivitat en el sector, manifesta encara més la importància social d'aquestes activitats manufactureres dintre de la nostra vida.

IMPORTANCIA RELATIVA DE LA POBLACIO ACTIVA INDUSTRIAL A LES COMARQUES GIRONINES

	Nombre de llocs de treball	% sobre total
1967	78.038	42'1
1969	83.902	42'8
1971	86.125	43'5
1973	86.616	44'0

Font: Renta Nacional de España. Banco de Bilbao.

Aquestes xifres encara són més elevades segons quines fonts. Per això, i per tal de poder disposar de la seva morfologia detallen un quadre que hem elaborat per sectors, on es detalla el nombre de personal dedicat a les activitats manufactureres.

Dintre de la crisi econòmica que estem patint, disposar d'aquestes dades tenen dues funcions, primer saber com era l'estructura industrial abans d'iniciar la deflació econòmica del 1973 i segonament conèixer des de la seva vessant social el nombre de persones que depenen de cada sector per saber-ne la seva importància humana.

POBLACIO ACTIVA INDUSTRIAL A LES COMARQUES GIRONINES PER BRANQUES

	Banco Bilbao 1973	Censo INE 1970.	INE 1973	Montepios 1973
Mineria	799	946	646	231
Edif. i Obres Públiques.	23.500	24.295	—	23.912
Agua, gas i electricitat	1.412	1.289	—	1.221
Alimentació i begudes.	10.155	9.061	7.037	1.733
Tèxtil	15.606	—	11.752	17.818
Cuiro i confecció	3.931	18.548	1.737	4.521
Fusta i suro	9.724	8.824	8.853	8.604
Papers i Arts Gràfiques	2.815	2.627	2.424	2.640
Químiques	4.436	2.708	3.798	2.968
Ceràmica i ciment	2.919	3.032	2.809	2.271
Metal bàsic	368	841	146	—
Transf. Metal	10.951	7.662	4.767	14.104
Diversos	—	1.064	696	11.698 (5)
	86.616	80.897	44.665	92.621

Fonts:

- (1) Renta Nacional de España. Banco de Bilbao, 1973.
- (2) Censo de la Población de España. Provincia de Girona. Tomo II - 17. Madrid INE.
- (3) Estadística Industrial de España. INE. Madrid, 1973.
- (4) Memoria. Delegación Provincial de Mutualidades Laborales. Girona, 1973.
- (5) Aquesta partida correspon als afiliats al «Montepio de Autónomos, de Industria».

Demarcació minera a Ogassa.

D'aquestes quatre fonts, sembla que la utilitzada fins ara, o sigui la del Banc de Bilbao, és la més fidel a la realitat, seguida pel Cens de Població de l'I.N.E. Hem completat el quadre, per ratificar les dades amb l'Estadística Industrial. Igualment amb l'estadística de Montepios perfeccionem les dades, encara que malgrat la seva autenticitat innegable és la que fa més difícil la comparació perquè és possible que en el mateix apartat s'hi barreja sectors manufacturers i comercials.

Els sectors més importants en nombre de llocs de treball com és pot deduir del quadre, són els sub-sectors següents:

Edificació i Obres Públiques	23.500	II. treball
Tèxtil	15.606	»
Transformats Metàl·lics	10.951	»
Alimentació i Begudes	10.155	»
Fusta i suro	9.724	»
Químiques	4.436	»
Cuero, calçat i confecció	3.931	»
Ceràmica i ciment	2.919	»
Paper, premsa i Arts Gràfiques	2.815	»
Aigua, gas i electricitat	1.412	»
Mineria	799	»
Metal bàsic	368	»
Total llocs de treball	86.616	

Aquesta relació no és igual a la feta abans sobre la producció, encara que té força similituds. Potser la diferència més notable és que la Construcció amb 8.000 persones més que el Tèxtil, no produeix quantitativament tant de valor afegit com ell.

En el 1973, moment més àlgid de la producció a les nostres comarques, en plena ocupació i falta de mà d'obra, conjuntura industrial expansiva, amb un nivell d'utilització de la capacitat productiva total, tot plegat reflecteix situació una perduda, però indicativa d'un moment d'eufòria i optimisme.

D'aquella situació amb ara en el 1977 i dintre d'aquest apartat de la població activa, han existit canvis, doncs, existeix segons dades oficials un atur de 1.321 persones en la branca manufacturera i de 656 persones a la construcció, per a totes les comarques gironines. Les comarques més afectades són el Gironès, Ripollès i La Garrotxa (*).

Vista aèrea de Ripoll. - Monumental però també industrial aprofitant els rius.

(*) Un cop revisades les galeres, acaben de sortir dades sobre la vida econòmica de les nostres comarques durant el 1975, elaborades pel Banc de Bilbao. Malgrat que durant el 1975 de forma intuïtiva ha estat per a tots un any de crisi, i per altra banda, en estudis racionals també s'ha comprovat que s'havia arribat en el punt més baix en les magnituds productives de tot el cicle econòmic dels seixantes, pel que fa referència als llocs de treball a les nostres comarques no es demostra aquesta crisi d'una forma definitiva, ni desastrosa. Els llocs de treball a la indústria han augmentat entre el 1973 i el 1975 en un 6'9 %, en canvi les dades que fan referència a la producció, o sigui el Valor Afegit Net, en termes reals no ha augmentat res respecte al 1973, la qual cosa vol dir que la crisi s'ha notat, i era certa. No obstant això, cal ressenyar que dintre de la població activa general en el 1975, s'ha de distingir que l'atur havia arribat fins a 4.663 persones fent més petita la població ocupada, i dintre de la ocupada s'havia incrementat extraordinàriament la pluricol·locació fins a 14.147 persones, i disminuït també els treballadors no residents, fenòmens dels quals n'hem de dir que n'és la causa l'estagnació econòmica descrita en el present estudi.

Conclusions

Després d'aquesta anàlisi, voldríem establir agosaradament unes conclusions a títol sintetitzador, més que no pas definitives ni exhaustives, les quals podrien ser així:

- Dintre de la vida productiva total de les nostres comarques, i durant el cicle econòmic de la dècada dels seixantes i part dels setantes, el sector industrial ha mantingut la seva importància relativa, i la seva creixença ha seguit de ritme normal i fins i tot superior al general de l'Estat.
- No obstant, s'ha esdevingut en aquest període un estancament, en alguns subsectors industrials tradicionals, a les nostres comarques, com el Tèxtil, Fusta i Suro, Químic, etc. També cal fer notar la baixa productivitat de persona ocupada d'algun sector amb relació a la taxa estatal.

La indústria de ceràmica a La Bisbal ha vist el seu desenvolupament paral·lelament amb la del turisme.

- Estimen excessiva la importància relativa que ha assolit la Construcció dintre del sector secundari, ja que hom no la pot considerar un sector propiament industrial i manufacturer. Encara que no és el sub-sector que produeix la xifra de valor afegit més alt, en canvi és el que ocupa més mà d'obra, i donada la seva estacionalitat, caldria corregir aquesta desviació.
- Es considera molt simptomàtic de l'estagnació industrial de les comarques gironines, que els sub-sectors de Químiques i Transformats Metàl·lics, els quals hom ha establert dintre de les economies com de creixement ràpid, hagin estat, dels que menys increment de producció hagin experimentat fins al 1971. Els transformats metàl·lics han millorat la situació a partir del 1973.
- Que de cara al futur, la situació d'atur en la població ocupada industrial, no més es pot resoldre amb unes adequades inversions productives, les quals si segueixen el ritme dels últims anys, d'entrada es pot afirmar que no seran suficients en correlació a les fetes en igual període en el conjunt català, i tampoc si ho computem en funció del Valor Afegit Brut que el sector industrial mateix ha generat.

Dintre d'un marc general de confiança, cal que la nostra economia trobi novament l'esperit i el tremp que abans de la crisi havia aconseguit. Perquè convé reorientar la nostra vida industrial cap a sectors més tecnificats, que portin la creació de nous llocs de treball i modernitzin els que han quedat obsolets.

Per aquesta política, ens cal de tots illusió i voluntat ferma per vertebrar i estructurar una vida industrial per les nostres comarques que eviti l'atur i porti benestar social. Els camins podrien ser els següents:

- + Planificar Sòl Industrial, el qual a més de la seva qualificació urbanística legal:
 - Estigui equipat amb tots els serveis (energia, depuradora, vials, desaigües, enllumenat, etc.), i equipaments necessaris.
 - Que aquests terrenys gaudeixin d'uns preus competitiu en el mercat del sòl industrial.
 - Que una fórmula adient seria la promoció de les Juntes de Compensació, a través de les quals s'intitucionalitza l'oferta, es controlés el preu de venda, s'homogenitza l'urbanització, i en definitiva es socialitzessin les plus values.
- + Que les infraestructures i comunicacions es realitzessin en funció de les comarques més necessitades, per tal

d'afavorir la seva actual estructura industrial i ajudes a desenvolupar-ne de nova.

- + Que la Formació Professional s'encari cap a les necessitats reals de l'indústria local, i la formació tingui un caràcter marcadament pràctic (8).
- + Que es cerquin noves formes d'atracció d'inversions industrials i es canalitzi adequadament l'estavi generat en les nostres comarques cap el foment i promoció de la nostra indústria.
- + Per a mantenir la indústria actual cal trobar, en moments d'instabilitat com ara, fonts creditícies suficients per les nostres petites i mitjanes empreses, que són les que més pateixen la manca de recursos financers.
- + Seguir els camins administratius i polítics necessaris perquè dintre d'una ordenació o agençament del territori elaborada per la Generalitat de Catalunya, a les comarques gironines s'hi prepari l'acolliment de noves indústries i de les que per deseconomies d'escala es descongestionin de Barcelona (9).

(8) La Indústria. Resolució del Consell d'Ambit. Congrés de Cultura Catalana. Barcelona, 1977. p. 16.

(9) Manifest de la Cultura Catalana. Congrés de Cultura Catalana. Barcelona, 1977. Resum de treballs de l'Ambit d'Economia.